

ham liggende Spørgsmaal. Hermed tror jeg at have klaret Forholdet med Hensyn til Udvalgets Holdning. Men naar man nu ser nøgternt paa Sagen — og jeg holder mig til de Aktstykker, der foreligge — maa det erkendes, at der fra Folketingets Side er vist baade Villighed og Interesse over for den Sag, men at vi have mødt en saadan Stædighed hos den tidligere Marineminister, som gjorde det umuligt at naa frem til Spørgsmaalets Løsning. Den nuværende ærede Marineminister stiller ikke saa glubske Forslag paa Budgettet som hans Forgænger, men overskrider dog i betydelig Grad den Ramme, som hans Forgænger forleden Aar satte ved det af mig omtalte Reduktionsforslag, idet den nuværende Marineminister kræver 81,000 Kr. ud over, hvad hans Forgænger over for Søværnsudvalget erklærede at kunne nøjes med paa Post I. C. II.—VIII. Disse Bemærkninger har jeg fundet Anledning til at fremsætte for at imødegaa Beskyldningerne mod dette Tings Flertal for Ufinhed, og hvad andet der kan være sagt — der er jo sagt mange grimme Ting i saa Henseende.

Jeg vender mig nu til den ærede Kirkeminister. Der var et Punkt i den ærede Kirkeministers Tale i Odense, som endnu ikke er blevet berørt, men som jeg tror, dette Tings Flertal er interesseret i at faa draget frem. Jeg har ikke Referatet hos mig, men jeg husker dets Indhold ret nøje, jeg læste det meget opmærksomt igennem, og den ærede Kirkeminister kan jo rette mig, ifald der skulde være Fejl med Hensyn til Gengivelsen. Den ærede Kirkeminister sagde, at i 1897 styrtede Venstre Ministeriet Reedtz-Thott og var saa heldig at kunne gøre det under Forhold, hvor de bagefter kunde bilde Befolkningen ind, at det var Landstinget, der havde gjort det. Udtalelsen er sikkert nøjagtig gengiven. Altsaa Ministeren vovede at paastaa ovre i Odense, at dette Tings Flertal i 1897 styrtede Ministeriet Reedtz-Thott, og bagefter skete det saa, at Venstres Talere ligesom selvfølgelig Venstres Presse *bildte* Folk ind, at det var Landstinget, der havde gjort det.

Jeg tror, det er rigtigt at nedlægge en bestemt Indsigelse mod denne absolut urigtige Fremstilling. Jeg tror, det er rigtigt at gøre det, fordi der i Læ af denne Paastand er udfoldet hensynsløs Agitation, baade offentlig og privat, og i Læ af denne Paastands formentlige Virkninger er der gjort Anslag mod Venstre, som have haft Indflydelse paa Politikken i den mellemlig-

gende Tid. Naar det er gaaet med Skatte-lovsforhandlingen, som det er gaaet, og naar man fra Intriganter Side har ment at kunne spille, som man har spillet, saa har det sikkert i ikke ringe Grad været i Læ af det, at man har troet hos den almindelige Befolkning, i store Kredse i alt Fald, at have Tilslutning til den Paastand, at det var Venstre, der styrtede Reedtz-Thott i 1897. Man har troet, at naar store Kredse af Befolkningen formentlig have haft den Opfattelse, kunde man i Fortsættelse heraf med Held lægge Skylden for det uheldige Forløb af Skattelovenes Forhandling over paa Venstre. Derfor tror jeg, at dette Tings Flertal i høj Grad er interesseret i, at denne ubeføjede Paastand fra den ærede Kirkeministers Side bliver dragen frem her paa dette Sted og vist eftertrykkelig tilbage.

Det var ikke Venstre, men Landstinget, der styrtede Ministeriet Reedtz-Thott. Jeg er nødt til her at dvæle lidt ved Sagens Historie for at godtgøre, at det er mig, der taler Sandhed, og at den nævnte Paastand er i Strid med Sandheden. Vi erindre jo, at Ministeriet Reedtz-Thott krævede visse Militærbestillinger, som dette Ting ikke havde Lyst til at gaa ind paa. Vi erindre, at det var det, der gav Anledning til, hvad man kalder Konflikt, og vi erindre endvidere, at da Sagen gik i Fællesudvalg, tog Landstingets Højre den Stilling, at de sagde: Uoverensstemmelserne staa mellem Ministeriet og Folketingets Flertal, det bliver disse to Parters Sag at komme til Enighed; det er os uvedkommende. Saaledes var Situationen i Fællesudvalget. De Herre fra Højres og Landstingets Side henviste os til at blive enige med Ministeriet Reedtz-Thott. Efter en Del Vanskeligheder naaede man det, jeg skal ikke her komme ind paa, for ikke at slaa til andre Sider end den, det i Øjeblikket gælder, hvad der gjorde disse Vanskeligheder særlig store. Men nok er det, Vanskelighederne bleve overvundne, og der opnaaedes Enighed mellem dette Tings Repræsentanter i Finansudvalget og Ministeriet Reedtz-Thott.

Da vi saa kom op i Fællesudvalget og meddelte dette, skulde man have ventet, at de høje Landstingsherre havde sagt: Godt og vel, vi have taget den Stilling at sige: Konflikten stod mellem Ministeriet Reedtz-Thott og Folketinget, nu er Konflikten udjævnet ved den Overenskomst, man her forelægger os, saa er denne Historie ude, vi lægge Haand paa og sige: Til Lykke med det! Men det gjorde de